

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 598/2016-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Rožňava v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 86/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. decembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa

čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 86/2009.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 9 C 86/2009 sa sťažovateľ domáhal náhrady škody spôsobenej mu nesprávnym úradným postupom (v exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Michalovce pod sp. zn. 14 Er 428/2007) proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, ako žalovanému.

3. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 9 C 86/2009-140 zo 6. decembra 2011 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) tak, že žalobu sťažovateľa zamietol a na odvolanie sťažovateľa Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 4 Co 43/2012 z 13. marca 2014 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) potvrdil rozsudok okresného súdu.

4. Sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 4 Cdo 7/2015 z 27. októbra 2015 tak, že dovolanie sťažovateľa ako neprípustné odmietol.

5. Sťažovateľ namieta zbytočné prietahy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 9 C 86/2009, a tým porušenie ním označených práv, a ústavnému súdu navrhuje, aby o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1./ Základné právo sťažovateľa... na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa vyššie citovaných článkov ústavy a dohovoru v konaní Okr. súdu Rožňava sp. zn. 9C/86/2009 bolo porušené.

2./ Ústavný súd priznáva sťažovateľovi podľa čl. 127/3 ústavy finančné zadosťučinenie...“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

8. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

10. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

11. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov (čl. 48 ods. 2 ústavy) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote (čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 86/2009.

12. Ústavný súd opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07).

13. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že namietané konanie vedené okresným súdom, ktoré sa začalo v roku 2009, bolo právoplatne skončené rozsudkom okresného súdu zo 6. decembra 2011 (o zamietnutí žaloby sťažovateľa) v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu z 13. marca 2014. Právoplatné ukončenie sťažovateľom namietaného konania žiadnym spôsobom nezmenilo ani podanie dovolania sťažovateľom proti právoplatnému potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu (ktoré bolo uznesením najvyššieho súdu z 27. októbra 2015 odmietnuté ako neprípustné).

14. Ústavný súd uzatvára, že je objektívne vylúčená možnosť porušenia sťažovateľom označeným práv v príčinnej súvislosti s vedením konania okresným súdom pod sp. zn. 9 C 86/2009 v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (18. decembra 2015), kedy už predmetné konanie bolo právoplatne skončené. Z uvedených dôvodov ústavný súd

podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľa pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

15. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

16. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ spolu s návrhom nedoručil ústavnému súdu splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, pričom v sťažnosti uviedol: „*Ohľadne ustanovenia advokáta na zastupovanie pred úst. súdom SR... spolu s týmto podaním som odoslal žiadosť o poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti v súlade s ust. zák. č. 327/2005 Z. z. do Centra právnej pomoci v Humennom.*“

17. Vzhľadom na zrejmú bezúspešnosť sťažnosti vyplývajúcu z danosti takých dôvodov na jej odmietnutie, ktoré by nemohli byť zvrátené ani ustanovením kvalifikovaného právneho zástupcu sťažovateľovi v konaní o jeho sťažnosti, bolo bez právneho významu očakávať rozhodnutie Centra právnej pomoci o žiadosti sťažovateľa na ustanovenie advokáta.

18. Vzhľadom na to, že sťažnosť ako celok bola odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2016